

»Den, der sejrer...«

Sandhedens Ånd

Helligånden er Gud, der bærer det guddommelige navn: JEG ER DEN, JEG ER! Dette navn bør vi lægge mærke til, thi det siger os, at Gud ikke uden videre er den, vi mener, han er. Vore tanker om Gud er ikke Guds tanker. Vi kan ikke tænke os til, at Gud er een, og at hans eenhed er tre: Faderen, Sønnen og Helligånden – selv når vi siger dette, fatter vi det ikke.

Dermed fatter vi måske, at Gud er uendeligt »større«, end vi forstår – og vi begynder at frygte Ham!

Med disse få ord er sagt, at Helligånden er at frygte, thi Han er Gud!

Vor ånd, menneskets ånd, er i modsætning til Helligånden *skabt*. Den er en del af vor skabning. Helligånden er som Gud uden begyndelse og uden ende. Vor ånd er såre begrænset i sin fatteevne – selv den »største« menneskeånd som *Einsteins, Kierkegaards, Platons, Shakespeares*, er såre begrænset i modsætning til Helligånden, der er Gud.

Hertil kommer, at menneskets ånd er *falden* i synd og er underlagt syndens og dødens lov. Mørket har den i sin magt og dermed løgner. Den menneskelige ånd er en fjende af Helligånden og elsker løgner mere end sandheden.

Det er derfor alt andet end en selvfølgende, at Helligånden tager bolig i et menneskes ånd. Det er dybest set en umulighed. Der skal *et under* til, før det kan ske og sker.

Den nye fødsel

Vor Herre Jesus indlod sig ikke på en længere meningsudveksling med den tiltalende rådsherre *Nikodemus*, men sagde: »I må fødes på nyt!«

Derefter forkyndte Han ham, at »ligesom Moses ophøjede slangen i ørkenen, således må Menneskesønnen ophøjes, for at enhver, som tror, skal have evigt liv i Ham« (Johs. 3,14-15).

Dette forstod *Nikodemus* ikke af sig selv, og det er der ingen, der gør. Men Sandhedens Ånd forstår det, thi det var i kraft af denne evige Ånd, vor Frelser frembar sig selv som et lydefrit offer for synd (Hebr. 9,14) og således blev ophøjet som en forbandet slange på et kors, for at enhver, som tror, skal have evigt liv i Ham. Helligånden »var med« i Guds store gerning for vor skyld.

Han herliggør Jesus, thi han tager af hans (hans gerning, hans kærlighed, hans

vilje, alt hans) og forkynder os det (Johs. 16,14).

Han lægger dermed Guds levende og blivende ord i vor ånd som en uforkrænkelig sæd, der i Guds time genføder mennesket, så det bliver en ny skabning, der kan se, hvad det ikke kunne se, og høre, hvad det ikke kunne høre, og derfor kan tro.

Virkelighedens Ånd

Det er naturligt at tvivle – at tro er derimod et under. Tvivlen har mange fornuftige grunde og hævder »med rette«, at virkeligheden, som ethvert menneske må se i øjnene, taler for, at der ikke findes nogen viis, kærlig og almægtig Gud.

Og dog er Guds børn i stand til også at se virkeligheden i øjnene og bevare troen!

Det skyldes, at Helligånden, der har født dem på ny ved Guds levende og blivende ord, er *sandhedens Ånd*, hos hvem der ikke er plads til nogen usandhed eller overdrivelse.

Tvivlen, der er helt naturlig og bygger på den synlige virkelighed, er en *antagelse* – en antagelse, som tvivlerne kalder for sandheden – en antagelse *uden vished* – slet ingen vished i døden – højst resignation.

Men troen er ikke en antagelse eller en opfattelse eller en konklusion, mennesket er nået frem til efter lange og mange overvejelser for eller imod – den er *vished* – vished endog i døden!

Den er vished, fordi den er i overensstemmelse med *sandhedens Ånd*, der åbenbarer den *skjulte virkelighed*, som intet menneske af sig selv kan finde.

Den skjulte virkelighed er den *bestående* virkelighed – den er *Gud*, der skjuler sig, og som kun bliver kendt, når Helligånden åbenbarer ham.

Således er den skjulte virkelighed, som Helligånden åbenbarer, den uforanderlige, evigt bestående *virkelighed*, der giver enhver, der kender den, *vished*.

Og vished er mere end formodninger, antagelser, opfattelser, meninger og anskuelser. Derfor er vished kraft.

Visheden overvinder frygten

Frygten, derunder dødsfrygten, har en årsag: *skylden* og *skyldfølelsen*.

Den forsøger mennesket at fortrænge – men fortrængning forøger ofte frygtens kraft.

Kun *visheden*, om at mennesket Jesus af Nazaret i kraft af den evige Ånd har frembåret sig selv som et lydefrit offer for

min synd og mine synder, og at min skyld er borte (virkeligt borte!), besejrer frygten og fratager den dens greb om sjælen.

Det er *visheden* om, at Gud elsker mig – *visheden* om, at jeg er elsket af den fuldkomne kærlighed – *visheden* om, at Han aldrig slipper mig og aldrig forlader mig – *visheden* om, at Han fremstiller mig ustraffelig for sin herlighed med fryd – altså *vished* om, at dommen bliver en ufatteligt og uforklarligt glæde og frydesfest!

En sådan *vished* ligger uden for det naturlige menneskes rækkevidde. Den er Helligåndens gave, thi Han er *sandhedens Ånd*, og kun *sandheden* skaber *vished*. Denne vished gør mig ikke stor på det eller selvsikker, men fri og taknemmelig.

I stedet for frygten hersker nu glæden, thi med frelsesvished følger *lyksalighed*.

Det er en uovervindelig glæde, der består under bedrøvelse. Det er en hellig glæde, der ikke bedrøver Helligånden, dens kilde og ophav.

Det er således en glæde, der selv sætter sine grænser, fordi Helligånden er Herre over den.

Visheden skaber tilbedelse

Jesus sagde til den samaritanske kvinde, at Faderen søger tilbedere, der tilbeder Ham i Ånd og Sandhed.

Ingen kan gøre sig selv til en sådan tilbeder, hvor from han/hun end er og gebærder sig.

Men Helligånden skaber sådanne tilbedere, når Han genføder mennesker og dermed løser dem fra usandheden og kødet og fører dem ind i Sandheden og Ånden.

De ikke blot tilbeder ved højtidelige anledninger, men *er* tilbedere. Fra deres hjerte går en uafladelig taksigelse og tilbedelse op til Gud, deres Frelser ved vor Herre Jesus.

De ved, at alle ting samvirker til bedste for dem, også når det ser anderledes ud. Sandhedens Ånd overbeviser dem derom med det levende og blivende ord. Derfor kan de tilbede under lidelser, savn, sorg og smerte.

Deres tilbedelse er sand, ikke opstyltet. Derfor varer den ikke en kort stund, hvorefter den afmætter, men altid.

Den er ikke overfladisk, thi Helligånden, den sande tilbedelses skaber og fornyer, herliggør altid Herren Jesus, og med Ham for øje som korsfæstet er ingen tilbeder overfladisk, letsindig og opgølet.

Enhver, der tilbeder i Ånd og Sandhed, siger med eller uden ord: »Hellig, hellig er HERREN!«

Hvordan er Sandhedens Ånd?

Vil vi kende Helligånden, må vi betragte vor Herre Jesus. Som han er, sådan er Helligånden. Vor Herre Jesus er *Sandhedens* (Johs. 14,6). Helligånden er *Sandhedens Ånd* (Johs. 16,3), altså Jesu Ånd.

Når Helligånden er Herre i et menneske, begynder vor Herre Jesus at vinde skikkelse i ham/hende. Jo mere dette sker, des mere overbevisende er hans/hendes vidnesbyrd.

Helligånden skaber *tilbedere*, der tilbeder i Ånd og Sandhed, og *vidner* i Ånd og Sandhed. Jesus sagde: »Når Helligånden kommer over jer, skal I få kraft; og I skal *være* mine vidner...« (Ap.G. 1,8). At aflægge et vidnesbyrd om Jesus nu og da er en ting; at *være* Hans vidne er noget andet. Det første kan vi klare nogenlunde, især ved såkaldte vidnesbyrdsmoder; det andet kan kun Helligånden virkeliggøre.

Der er meget, mennesker kan uden Helligånden – de kan »vidne« – de kan bede – de kan lovprise – de kan prædike – de kan evangelisere – de kan lægge planer – de kan begejstre – de kan vinde tilhængere – de kan samle penge ind – de kan, kort sagt, alt det, der ligner tjenesten for Herren – men det er *af kødet* og derfor *kød*. Det sker ikke i Ånd og Sandhed, selv om det giver sig ud herfor.

Man kan »lære« at prædike – »lære« at evangelisere – »lære« at lovprise, at opbygge menigheder – og mangfoldige »lærere« dette! Hvilken tragedie, hvilken nød – thi det opleves hverken som tragedie eller nød af alle dem, der deltager heri – tværtimod!

Ak, den uigenfødte kristenhed og den kødelige kristenhed kan snart alt – uden Helligånden, Sandhedens Ånd! Derfor er usandheden trængt ind og har fået en mængde menighedsmedlemmer i sit greb!

Paulus havde ikke lært at prædike – eller bede – eller lovsynge – eller evangelisere – eller opbygge menigheder! Men han var fyldt af Guds Ånd, Sandhedens Ånd. Derfor talte han som vor Herre Jesus, der er Sandheden. Jesus talte *ikke af sig selv*, skønt han kendte Guds ord som ingen anden. Kun hvad han hørte Faderen sige, det samme sagde også Han, Sønnen. På tilsvarende måde talte den »store« apostel: »*Ud af Gud* (men ikke af mig selv) taler vi *i Kristus Jesus, for Gud*« (2. Kor. 2,17).

Således er der en tale *ud af Gud* – og en tale *af sig selv*. Der er også en tilbedelse og bøn i Ånd og Sandhed, altså *ud af Gud* – og der er en tilbedelse *ud af sig selv*.

Der er et vidnesbyrd *ud af Gud* og et *ud af sig selv* – en tjeneste *ud af Gud* – og en *ud af sig selv*.

Den, der har øren at høre med, mærker forskellen, selvom begge parter påberåber sig Guds ord og henviser til det med citat efter citat.

Frihed

Hvor Ånden er Herre, er der frihed (2. Kor. 3,17), Denne frihed er fuldkommen. Derfor taler Jakob om frihedens fuldkomne lov (Jakob 1,25).

Det mærkelige er, at denne frihed indbefatter frigørelse fra loven, Guds hellige og åndelige lov! Det tør mange oprigtige kristne ikke høre. Men det er dog sandt.

Loven er syndens kraft (1. Kor. 15,56). Den formaner os og befaler os og forbyder os, alt i overensstemmelse med Guds bud, men den hjælper os ikke til at gøre det. Tværtimod vækker den vor lyst til det forbudte og vor ulyst til det påbudte.

Loven kræver al vor opmærksomhed og kraft. Men når Helligånden tager magten, henleder den vor opmærksomhed bort fra loven, hen til Ham, der har opfyldt loven i vort sted og sonet vor lovovertrædelse og brøde.

Og idet vort hjerte fryder sig over vor Frelser, udgyder Helligånden Guds kærlighed i vore hjerter og indskriver dermed Guds lov i vort indre, thi kærligheden er lovens opfyldelse.

Så er vi fri – frie til at elske og dermed opfylde Guds lov!

Så stor er Helligåndens kraft!

Det er Gud selv, der har taget bolig i vore hjerter. Det er Kristus, der er blevet vort liv! Det er Helligånden, der som Gud giver sig til kende indefra vort eget hjerte og lader os tie eller tale, bie eller handle, alt i overensstemmelse med Guds vilje, Guds væsen og Guds tidspunkt.

Helligånden binder os så fast til vor Frelser og Herre, Jesus Kristus, at Han er vort liv. At være bundet til Kristus er den fuldkomne frihed, altså alt andet end løsluppenhed og tøjlesløshed.

Helligånden som gave

Helligånden er Guds største gave til os, thi med den giver Han os ikke blot visse gaver, men sig selv.

Det er så stort, at vi ikke fatter det. Han, der ved sin Ånd bor i sine, er uendeligt større end de, som han bor i!

Han ved alt. Han kender morgendagen og hele fremtiden. Han har al visdommen og kraften.

Han er så stor, at vi bøjes under hans storhed og bliver så afhængige af Ham, at vi ikke vover at sige Ja eller Nej uden Ham, altså ikke vover at lægge planer, træffe afgørelser uden Ham.

Denne afhængighed er total – og den er vor frihed. Den gør os ikke passive, men vægne i troen og lydigheden, så vi

følger Ham, hvorhen hans vej end går.

Det er tjeneste og tilbedelse i Ånd og Sandhed. Tjenesten består kun i eet: at følge Ham (Johs. 12,26).

Efterfølgelse er stadig fornyelse – fra herlighed til herlighed, om end det ikke altid er herligt for kødet.

Efterfølgelse er stadig uddybet kendskab til Herren og leder os til undere, som vi ikke ventede.

Efterfølgelse fører uden for lejren (Hebr. 13,13) og dermed til fællesskab med alle dem, der vandrer i Ånden.

Alt dette vidunderlige er Guds gave – aldrig andet end gave – aldrig fortjeneste!

Derfor beder vi hver dag derom – thi gaver må man bede om – fortjeneste har man krav på!

Vi beder derom, thi jo mere man har smagt deraf, des mere længes man efter endnu mere.

Med Helligånden som vort liv er det evige liv begyndt. Det har sin egen »kvalitet«, en enhed af hellighed, kærlighed og glæde, en ukunstlet værdighed og en ægte ydmyghed, en stor frimodighed, men ingen forvovenhed.

Men det evige liv sukker også. Ånden sukker i vort hjerte. Den bedrøves, når vi følger kødet; den kender vor langsommelighed til at bie på Herren og kende Hans tanker og veje; den kender også skabningens usigelige nød og dens længsel efter uforkrænkelighed. Den tog vor store begrænsning i betragtning, da den tog bolig i os; vi er så begrænsede, at vi end ikke ved, hvorom vi rettelig bør bede. Alligevel forlader Guds Ånd os ikke. Den kendte os forud. Den går i forbøn for hellige med uudsigelige sucke.

Ånden hjælper os til at rette vort blik imod de usynlige ting, de evigt virkelige ting. Således lærer den os at vurdere ret og holde fast på de ting, der aldrig forgår.

Helligånden er Guds største gave. Med den giver Han sig selv til os. Men dermed giver Han os tillige alt det, der er Hans!

Er det virkelighed? Det ser ikke sådan ud. Se, hvor fattige mangfoldige af Guds udvalgte er!

Ja, sådan er den synlige, forbigående virkelighed – men den evige virkelighed er, at de ejer alt med Kristus!

Det har de blik for, thi Helligånden har åbnet deres øjne. Derfor gør de, skønt fattige, mange rige – og derfor er de som de, der intet ejer og dog ejer alt!

De har altid under alle forhold rigeligt til al god gerning! Hvem uden Guds udvalgte har det?

Helligåndens gaver

Med Helligånden har Gud givet os sig selv og dermed alt, hvad der evigt er Hans.

Derudover giver Helligånden os også

nogle midlertidige gaver, der skal forsvinde, når det fuldkomne kommer. Disse gaver kaldes nådegaver. De er altså også gaver – derfor kan vi bede om dem, men ikke kræve nogen af dem. Helligånden tildele dem efter sin vilje (1. Kor. 12,11).

Helligånden ser klart, hvad der gavner, og hvad der opbygger. I overensstemmelse dermed giver Han sine gaver. De er ikke alle lige store, og vi bør søge de største, thi de opbygger mest.

Kærligheden er ikke en nådegave, men Guds væsen – og kun i kærligheden anvender vi vor nådegave ret. Derfor er kærligheden en endnu ypperligere vej end troen.

Den er udøst i vore hjerter ved Helligånden, der blev os givet, og dog skal vi hige efter den, d.v.s. hige efter at »praktisere« den, thi det går ikke af sig selv.

Higer vi efter kærligheden, da glemmer vi den aldrig – og da lader vi den belyse vore motiver, så de holdes fri af selvished, selvretfærdighed og hovmod!

Da ser vi, at der endnu er »såre meget af landet at indtage«, og at vi ligner Jesus alt for lidt.

Så glemmer vi, hvad vi hidtil har nået og hidtil har fået lov til at udrette – det ligger jo bagved os – og så higer vi fremad imod målet, den sejrpris, som Gud fra det høje kaldte os til i Kristus Jesus (Fil. 3,13).

Vi frygter at komme bort fra den første kærlighed og blive »mekaniske« kristne, der gør alt det rigtige uden at mærke, at de er kommet i åndelig fare.

I sin trofasthed tugter Helligånden os og vækker os af vor slummer, når vi er gået i stå. Hans tugt kan være pinefuld, men altid til vort sande gavn.

Han vil føre os til målet som sejrvinde. Derfor tillader Han aldrig lunkenhed – ej heller stilstand – ej heller selvmedlidenhed – ej heller de »småting«, der som små ræve forstyrrer vingården. Vi skal være hellige, som Han er hellig!

Gud har sat sit mål med os: vi skal blive Hans søns billede lige! Det er aldeles uopnåeligt for enhver af os. Men hvad der

er umuligt for os, er ikke umuligt for Gud. Ved sin Ånd vil Han nå målet med os. Æren er Hans alene.

Kristi person

Kristenheden befinder sig i en tilstand af åndelig nød – en nød, der er udsprunget af forkyndelsen. En overvejende del af forkyndelsen i vore dage er uevangelisk. Man kan ikke sige, at den er ubibelsk, thi den søger at bygge på Skriften, men den misforstår Guds ord og bliver derfor *lovvisk* i stedet for evangelisk.

Loven har ingen kraft til at omskabe mennesket. Evangeliet er derimod Guds kraft. Derfor er kun evangelisk forkyndelse nyskabende.

Men hvad er evangelisk forkyndelse? Hvad er evangeliet? Lad os først sige, hvad det *ikke* er.

Enhver forkyndelse, der samler sig om *det* – eller *det* – eller *det* – er ikke evangelisk, hvor meget der end henvises til Guds ord. Den er lovvisk. Den har ingen skabende kraft.

En forkyndelse om *evangelisation* er ikke evangelisk. En forkyndelse om *de sidste tider* ej heller. En forkyndelse om *Israel* heller ikke. En forkyndelse om *menigheden* og dens opbyggelse ej heller. En forkyndelse om *nådegaverne* og deres anvendelse slet ikke. Alt, hvad der er et *neutrum*, altså *noget*, der kan omtales som »det«, er uevangelisk.

Det er ikke prædikanterne bevidst, men det ændrer ikke på nøden.

Kun forkyndelsen af Jesu *person* er – for så vidt den er båret af Helligånden – evangelisk, trosskabende, nyskabende, omskabende.

Helligånden herliggør HAM!

Evangeliet er om Guds søn, der ifølge sin kødelige herkomst er født af Davids slægt og i følge Helligheds Ånd med vælde blev godtgjort at være Guds søn ved opstandelse fra de døde, Jesus Kristus vor Herre (Rom. 1,3-5).

Ham forkynder vi, sagde Paulus (Kol. 1,28).

Ham malede apostelen galaterne for

øje som korsfæstet (Gal. 3,1).

Intet uden *Ham* som korsfæstet (1. Kor. 2,2).

Peters prædiken pinsedag var udelukkende om *Ham* (Ap. G. 2).

Han har fuldbyrdet Guds store gerninger til vor frelse.

Enhver forkyndelse, der leder hjerterne hen til noget andet, er lovvisk. Den er ofte opflammende og kan fremkalde »indvielse« til tjeneste – men det er kødet, den berører – kødet, den opflammer – mere formår den ikke – og dens resultater er derfor også »kød«.

Anderledes når Helligånden igennem en af Jesus grebet forkynder herliggør Kristus. Da er Guds kraft virksom til at døde og til at levendegøre.

Da er Helligånden ikke forkyndelsens genstand, men Herren Jesus. Det er end ikke givet, at Helligånden bliver nævnt i forkyndelsen – men det kan meget vel være tegnet på, at Han er mægtigt tilstede.

Intet er så mægtigt som evangeliet; det er Guds kraft til fuldkommen frelse.

Men evangeliet er en hemmelighed, som kun Guds Ånd kan åbenbare.

Enhver evangelisk forkynder kender sin egen lidenhed. Han ved, at han ikke af sig selv er duelig til at herliggøre Frelseren og Herren. Derfor er han sig bevidst, at han er helt afhængig af Guds Ånd. Når han taler, siger han, hvad Ånden vil have sagt. Ordet udgår derfor af Guds mund.

Det – det alene er nyskabende, omskabende, trosskabende – thi det er evangeliet, Guds kraft!

Vær varsom med at gå til møder, hvor der tales om emner af den ene eller anden art.

»Vi vil gerne se Jesus!« står der på baptisternes talerstol i *Odense*. Kun prædikanten kan se de ord. Jeg glemmer aldrig, da jeg første gang som ung jurist skulle tale der.

Jeg beder om, at jeg må tale sådan, at det sker!

Det beder enhver evangelisk forkynder om. Og det står Helligånden ham bi med!